

dr hab. Jolanta Ignatowicz-Skowrońska, prof. US
Uniwersytet Szczeciński
Wydział Filologiczny
Instytut Językoznawstwa

**Recenzja dorobku naukowego dra Sebastiana Żurowskiego
w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego
wszczętym przez Radę Dyscypliny Językoznawstwo
Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu**

I. Sylwetka zawodowa Habilitanta

Dr Sebastian Żurowski jest absolwentem filologii polskiej, którą ukończył na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie w 2004 r. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, nadany uchwałą Rady Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, uzyskał w 2009 r. na podstawie rozprawy *Wyrażenia percepcji słuchowej w języku polskim. Analiza semantyczna*. Promotorem Habilitanta w przewodzie doktorskim był dr hab. Adam Dobaczewski, prof. UMK, recenzentami – dr hab. Magdalena Danielewicz, prof. UW, oraz prof. dr hab. Maciej Grochowski. Ponadto w 2005 r. dr Sebastian Żurowski uzyskał tytułu licencjata po ukończeniu trzyletnich studiów zawodowych na kierunku *dziennikarstwo i komunikacja społeczna* na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie.

Od 1 listopada 2010 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta badawczo-dydaktycznego w Katedrze Teorii Języka Instytutu Językoznawstwa Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Od 1 kwietnia 2011 r. do 31 stycznia 2013 r. dr Sebastian Żurowski pracował też jako lingwista w Instytucie Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, w Zakładzie Sztucznej Inteligencji, w Zespole Inżynierii Lingwistycznej.

II. Dorobek naukowy

W swoim dotychczasowym dorobku naukowym Habilitant ma następujące osiągnięcia:

- **2 monografie autorskie:** *Między teorią leksykologii a praktyką leksykografii. Szkice*

leksykologiczne (Toruń 2022) – przedstawiona jako osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym, i *Wyrażenia percepcji słuchowej w języku polskim. Analiza semantyczna* (Toruń 2012) – książka podoktorska

- **1 monografię współautorską:** *Słownik reduplikacji i powtórzeń polskich. Od zleksykalizowanych podwojeń do regularnych układów repetycyjnych* (Toruń 2018) (współautorzy: Adam Dobaczewski, Piotr Sobotka)

Habilitant nie określił procentowo udziału własnego we współautorskiej monografii, wnosząc zatem, że jego udział wynosi 33,3% (trzech współautorów).

- **24 artykuły naukowe publikowane w czasopismach**, z czego 14 powstało po doktoracie (w tym jeden we współautorstwie)
- **36 rozdziałów** w tomach zbiorowych, z czego 21 ukazało się po doktoracie
- **33 recenzje naukowe**, w tym 14 dla wydawnictw zagranicznych
- **4 redakcje naukowe monografii**, w tym 2 jako współredakcje.

Ponadto Habilitant w latach 2007-2019 uczestniczył jako wykonawca w 13 zakończonych już projektach badawczych. Wśród nich były m.in. projekty NCN OPUS, NPRH, CLARIN ERIC, NCN, NCBiR i MNiSW. Dr Sebastian Żurowski zajmował się w nich m.in. anotacją morfosyntaktyczną i składniową milionowego podkorpusu NKJP, anotacją wyrażen kwantyfikujących w podkorpusie NKJP IM, anotacją i superanotacją korpusu tekstów z lat 1830-1918, anotacją korpusu nawiązań, nadzorem nad opisem walencyjnym jednostek nieczasownikowych, redakcją i edycją haseł słownika walencyjnego Walenty oraz selekcją i weryfikacją drzew składniowych.

III. Ocena osiągnięcia naukowego wskazanego jako podstawa postępowania habilitacyjnego

Jako podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego dr Sebastian Żurowski wskazał monografię *Między teorią leksykologii a praktyką leksykografii. Studia leksykologiczne*, wydaną w 2022 r. przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Jest to zbiór ośmiu rozpraw poświęconych wybranym wyrażeniom językowym nastroczającym różnego typu trudności semantycznych i/lub gramatycznych w opisie leksykograficznym. Zetknął się z nimi sam Habilitant podczas opracowywania *Słownika reduplikacji i powtórzeń polskich* (A. Dobaczewski, P. Sobotka, S. Żurowski 2018), *Dobrego*

słownika (A. Czesak, Ł. Szałkiewicz, S. Żurowski 2017) oraz w trakcie redakcji i edycji haseł do składniowo-semantycznego słownika walencyjnego języka polskiego Walenty (A. Przepiórkowski, E. Hajnicz, A. Andrzejczuk, A. Patejuk, M. Woliński 2017). Połowa z zamieszczonych w monografii studiów była już wcześniej publikowana, ale – jak czytamy we *Wprowadzeniu* – zostały one skomponowane od podstaw: dokładnie przejrane, poprawione i uzupełnione z perspektywy współczesnej wiedzy.

Rozdziały zasadnicze poprzedza *Wprowadzenie*, w którym Autor przybliża zagadnienia poruszone w monografii, jej genezę, strukturę i swoistą jedność w różnorodności. Ponieważ rozważania zawarte w monografii są mocno osadzone w kontekstach użyć badanych jednostek, a czasami też ukierunkowane na weryfikację chronologizacji leksemów w słownikach i literaturze językoznawczej, Habilitant wskazuje źródła materiałów ilustracyjnych: były one czerpane z dostępnych korpusów języka polskiego, przede wszystkim Narodowego Korpusu Języka Polskiego, oraz wyszukiwane w bazach Google Books i Google Scholar. Monografię zamykają dwa załączniki. Pierwszy zawiera objaśnienie stosowanych w pracy skrótów słowników i opracowań leksykograficznych, drugi – wykaz literatury przedmiotu. Dodajmy, że bibliografia przedmiotowa jest bardzo obszerna, liczy ponad 300 pozycji, również obcojęzycznych, w pełni reprezentatywnych dla poruszanych w pracy zagadnień i nowotarsko wykorzystanych do realizacji własnych przedsięwzięć badawczych Habilitanta.

Mogłoby się wydawać, że – z perspektywy standardowej kompozycji tego typu publikacji – recenzowanej monografii brakuje zakończenia. Tak jednak nie jest, bo każdy z ośmiu rozdziałów zasadniczych zawiera własne podsumowanie, co więcej, poszczególne części pracy mają przemyślaną i lustrzaną strukturę. W kolejnych fragmentach monografii opisywane są różnego typu jednostki sygnowane wymienionymi w tytułach wokabulami oraz inne, z nimi powiązane. Wokabuły te to: *a*, *esy-floresy*, *fochy*, *maszyna*, *nie*, *wihajster*, *zaiwaniać* oraz *tentegować*. Każdy rozdział składa się z ośmiu mniej lub bardziej rozbudowanych podrozdziałów poświęconych wprowadzeniu do rozważanego zagadnienia, etymologii analizowanej w nim jednostki, problemów związanych z jej ortografią, gramatyką, semantyką, pragmatyką i frazeologią, podrozdziału poświęconego innym analogicznym jednostkom oraz zakończenia. Takie ustrukturyzowanie rozważań zawartych w recenzowanej monografii ma, oczywiście, swoje źródło we wcześniejszych doświadczeniach leksykograficznych Habilitanta. Dobrze odzwierciedla szeroki zakres zagadnień stojących przed słownikarzami opracowującymi poszczególne artykuły hasłowe w słownikach językowych. Do pewnego stopnia uzasadnia też powstanie monografii. Słownikarz zazwyczaj

nie dysponuje ani odpowiednią ilością czasu potrzebnego na tak szczegółowy ogłód problemów związanych z opisywaną jednostką języka, ani wystarczającą liczbą miejsca w słowniku, by szczegółowo zdać z nich sprawę. Podkreślić zatem należy, że kompozycja pracy nie budzi zastrzeżeń, jest gruntownie przemyślana, dostosowana do stawianych sobie przez Habilitanta założeń badawczych, a przy tym przejrzysta i bardzo staranna.

Rozdziałom, choć w książce zostały uporządkowane według kolejności alfabetycznej wspomnianych już wokabul, warto się przyjrzeć z perspektywy poruszanych w nich nadrzędnych zagadnień teoretycznych. Rozdziały pierwszy i piąty dotyczą jednostek wyspecjalizowanych w tworzeniu konstrukcji repetycyjnych, określanych w pracy mianem *repetytorów*. Wyrażenia tego typu – jak podkreśla Habilitant – nie zostały dotychczas adekwatnie opisane w literaturze przedmiotu, a zatem uwagi tutaj poczynione wypełniają istotną lukę w badaniach językoznawczych. Na szczególną uwagę zasługują spostrzeżenia zawarte w pierwszym podrozdziale, w którym analizie poddano przede wszystkim repetycje zorganizowane wokół segmentu *a*. Segment ten jako wykładnik konstrukcji repetycyjnych otoczony jest obustronnie formami fleksyjnymi tych samych części mowy, głównie zaimków i rzeczowników, rzadziej – czasowników. Szczegółowej analizie poddane zostały dwie jednostki o strukturze *Pron_{deikt} a Pron_{deikt}* (por. *tu a tu, tam a tam*) i *N_{gen} a N_{gen}* (por. *ludzi a ludzi*). Konstrukcje tego typu, nacechowane potocznością, pełnią funkcje, pierwsza – dekonkretyzującą, druga – intensyfikującą. Gwoli ścisłości dopowiedzmy w tym miejscu, że *Uniwersalny słownik języka polskiego* pod red. S. Dubisza nie jest jedynym zbiorem rejestrującym wyrażanie *wcale a wcale*. Wcześniej notuje je w znaczeniu ‘zupełnie, nic a nic’ *Słownik frazeologiczny języka polskiego* Stanisława Skorupki (Warszawa 1989, t. II, s. 518), później *Wielki słownik frazeologiczny języka polskiego* Piotra Müldnera-Nieckowskiego (Warszawa 2003, s. 861).

Dwa rozdziały, drugi i trzeci, poświęcone są wyrażeniom językowym, których charakterystyki fleksyjne rejestrowane w słownikach, zwłaszcza z punktu widzenia współczesnej polszczyzny, są błędne. Rozpatrywane w rozdziale drugim wyrażenie o motywacji ikonicznej *esy-floresy* w zbiorach leksykograficznych zazwyczaj opatrywane jest informacją „zwykle w liczbie mnogiej”, podczas gdy analiza jego użycie w tekstach polszczyzny przekonuje, że niemal od początku obecności w naszym języku występuje ono zarówno w formach liczby mnogiej, jak i pojedynczej. Nieco inaczej jest z leksemem *fochy*, również kwalifikowanym w słownikach jako typowe *plurale tantum*, który właśnie współcześnie, zwłaszcza w języku potocznym, wykształcił wtórne formy liczby pojedynczej (por. rozdział trzeci).

Pozostałe rozdziały recenzowanej monografii poświęcone są rozważaniom na temat wyrażen językowych o tzw. znaczeniu ogólnym. Zwraca uwagę rozdział ósmy, w którym charakteryzowane są wyrażenia czasownikowe typu *tentegować*, w dawniejszej literaturze przedmiotu określane mianem *zasłówek*. Zagadnieniom tym Habilitant przyglądał się wprawdzie już wcześniej w serii artykułów z lat 2010, 2011, 2012 i 2014, jednak wzmiankowany rozdział zawiera zaktualizowaną wersję jego poglądów na ten temat. Wynika z niego przede wszystkim to, że znaczenie takich wyrażen czasownikowych jest związane raczej z układem pozycji składniowych przez nie otwieranych niż z ich morfologicznym kształtem leksykalnym. Dzięki temu możliwe są różnego typu wymiany kształtów czasownikowych na inne kształty bez żadnych modyfikacji semantycznych. W rozdziale czwartym, dotyczącym opisu jednostki *maszyna [do czegoś]*, Autor recenzowanej publikacji przypomina znany w leksykografii postulat, by „na potrzeby danego słownika przyjmować pewien zestaw jednostek (szerszy niż bardzo ograniczony zasób, którymi są *indefinibilia*), które w tym konkretnym słowniku nie są definiowane” (s. 82). Mogłoby to – zdaniem Habilitanta – przyczynić się do poprawy jakości definicji słownikowych jednostek powiązanych formalnie i/lub tematycznie. Rozdział szósty pokazuje trudności z definiowaniem rzeczownika *wihajster* i – w mniejszym stopniu – pokrewnych mu znaczeniowo i pragmatycznie wyrazów typu *dynks / dinks / drings / dyngs*, *(t)onaczydło*, *ajzol* i *cyngwajs*, których zasięg występowania ograniczony jest jednak do języka regionalnego. Autorowi udało się też podważyć dobrze utrwaloną, choć – jak się okazuje – błędną – chronologizację tytułowej wokabuły. *Wihajster* nie jest neologizmem powojennym, drowi Żurowskiemu udało się w różnych źródłach odnaleźć jego wcześniejsze poświadczenia z 1926 i 1938 roku. W rozdziale siódmym opisane są różne znaczenia czasowników prefiksalnych motywowanych rosyjską nazwą własną *Iwan*, a mianowicie *zaiwanić/zaiwaniać*, *podiwanić/podiwaniać*, *doiwanić/doiwaniać*, *naiwaniać*, *odiwanić/odiwaniać*, *prziwanić/prziwaniać*. Jako ciekawostkę dodajmy w tym miejscu, że w *Żargonie mowy przestępców „Blatna muzyka”*, opracowanym przez W. Ludwikowskiego i H. Walczaka (Warszawa 1922), notowana jest forma bezprefiksalna *iwanić* = kraść (s. 31 i 93), a więc w znaczeniu korespondującym z treścią niektórych omawianych tutaj form prefiksalnych.

Poza dużymi walorami poznawczymi recenzowanej rozprawy jej niewątpliwym atutem jest usytuowanie rozważań w obszernej i reprezentatywnej literaturze przedmiotu. Choć, co zrozumiałe z uwagi na charakter publikacji, nie ma w niej standardowej części na temat stanu badań, każdy rozdział książki, zarówno w warstwie narracyjnej, jak i w

przypisach, przekonuje o imponującej erudycji Habilitanta. Recenzowana monografia jest też świadectwem dojrzałości i samodzielności badawczej dra Sebastiana Żurowskiego, który dostrzegając luki i punkty sporne w słownikowych opisach analizowanych jednostek, potrafi dobierać adekwatne narzędzia i metody badawcze, prowadzić dogłębne badania, osadzone w autentycznym, obszernym materiale ilustracyjnym, i formułować nowatorskie wnioski.

Podsumowując tę część opinii, stwierdzam, że przedstawiona do oceny monografia stanowi wartościowy, nowatorski i oryginalny wkład w rozwój polskich badań leksykologicznych, a jej wyniki z pewnością przyczynią się do udoskonalenia opisów semantycznych i/lub gramatycznych analizowanych jednostek we współczesnej polskiej leksykografii.

IV. Ocena pozostałego dorobku naukowego

W dorobku naukowym Habilitanta zwraca uwagę jego udział w pracach licznych zespołów badawczych realizujących różnego typu projekty naukowe. Z przedstawionego *Autoreferatu* wynika, że jako wykonawca uczestniczył w 13 już zakończonych projektach, a ze strony internetowej UMK – że w latach 2011-2012 był też kierownikiem projektu *Asemantyczne operacje zasłówkowe* realizowanego w ramach grantu UMK z funduszu dla młodych naukowców. Działania takie zasługują na szczególnie pozytywną ocenę, a przy tym sprzyjają pogłębianiu wiedzy, zdobywaniu nowych kompetencji i doświadczeń i – co oczywiste – wydatnie zwiększają dorobek naukowy badacza. Udział Sebastiana Żurowskiego w projektach naukowych zapoczątkował też serią pisanych we współautorstwie artykułów z zakresu językoznawstwa komputerowego, czego przykładem są m.in. teksty *Nietradycyjne terminy gramatyczne w ręcznej i automatycznej anotacji dużych korpusów języka* (współaut. P. Rosalska), *Wyrażenia funkcyjne w ręcznej i automatycznej anotacji dużych korpusów tekstów* (współaut. P. Rosalska), *Problemy ręcznej anotacji dużych korpusów tekstów* (współaut. P. Rosalska) czy *Akwizycja tekstów do korpusu wulgaryzmów CLARIN-PL* (współaut. P. Rosalska i P. Olszanowska).

Główne zainteresowania badawcze dra Sebastiana Żurowskiego, udokumentowane w licznych artykułach naukowych opublikowanych w wysoko punktowanych czasopismach oraz jako rozdziały w recenzowanych monografiach, koncentrują się jednak na zagadnieniach semantyki, pragmatyki i gramatyki jednostek języka, zwłaszcza widzianych w perspektywie

potrzeb ich leksykograficznego opracowania. Omówiona wyżej monografia habilitacyjna stanowi więc ukoronowanie zainteresowań badawczych Habilitanta, którym jest on wierny w zasadzie od początku swej drogi naukowej. Świadectwem tego jest nie tylko podoktorska monografia *Wyrażenia percepcji słuchowej w języku polskim* (Toruń 2012), ale liczne artykuły. Część z nich dotyczy kwestii podejmowanych jeszcze w rozprawie doktorskiej (por. artykuły: *Wstęp do analizy semantycznej podstawowych wykładników pojęcia głośność w języku polskim* z 2009 r. czy *Analiza semantyczna jednostki leksykalnej echo* z 2010 r.), inne – wątków, które pojawiły się w orbicie badań Habilitanta nieco później. Zwraca uwagę interesujący cykl artykułów poświęconych operacjom zasłóvkowym (por. np. *Propozycja opisu wyrażen o tzw. znaczeniu ogólnym* z 2010 r., *Funkcje pragmatyczne operacji zasłóvkowych* z 2011 r., *Proverbality in Slavic Languages (An Outline of Issues)* z 2012 r.) którego zwieńczeniem był przywoływany już rozdział A0Z, czyli *słownik naszej tentegowszczyzny w działaniu* monografii przedstawionej jako osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym.

Nieleksykalnym jednostkom języka poświęcony jest szczególnie interesujący artykuł z 2013 roku pt. *Gdzie szukać w słownikach nieleksykalnych jednostek języka?* Autor, przyglądając się tytułowemu problemowi, stawia sobie za cel dostarczenie propozycji rozwiązań, które umożliwiłyby rejestrację jednostek operacyjnych w leksykonach w sposób systematyczny, a nie przypadkowy. Nowatorskie są też rozważania zawarte w artykule *Wstęp do opisu wielosegmentowych jednostek języka z segmentami niewyrazowymi* z 2015 r. Autor, obserwując aktualizacje czterech wybranych ciągów złożonych z elementów o statusie wyrazu gramatycznego i z elementów morfemowych typu: *ktoś_i za--_ się na śmierć* ‘działający i osiągnął taką miarę właściwej czynności, że jego stan jest stanem zmarłego lub stanem zbliżonym do takiego stanu’, *--owski z ducha* ‘mający cechy charakterystyczne właściwe temu, kto jest oznaczony lub co jest oznaczone w --’, *rok _--owski* ‘rok poświęcony pamięci osoby wskazanej w _’, *--ś tam _* ‘nie umiem zidentyfikować tego, co odpowiada zaimkowi na -ś w _’, ustala ich ostateczną postać na *[jakiś_j /jakiś_j]* z *ducha* oraz *[ktoś_i]* z *ducha*; *rok [czyjś_i /kogoś_i]*; *--ś tam _*; *[ktoś_i]* *za--_ się na śmierć*, i przekonująco dowodzi, że jako jednostki języka powinny być notowane w słownikach.

Osobne miejsce zajmują w dorobku Habilitanta publikacje z zakresu mataleksykografii, dotyczące z jednej strony przygotowywanych we współautorstwie słowników (por. *Dobry słownik jako nowy typ słownika języka polskiego* z 2017 r.), z drugiej – słownikowej bazy na potrzeby prawników. Ten ostatni wątek przewija się w kilku artykułach i rozdziałach (por. np. *Leksykografia w pracy prawnika* – rozdział w książce

Kultura języka polskiego w praktyce prawniczej – z 2014, *Leksykografia w pracy prawnika – suplement* – z 2017 r., *Słowniki w wykładni* – rozdział w książce *Język(i) w prawie. Zastosowanie językoznawstwa i translatoryki w praktyce prawniczej* z 2019 r.), a dobrym wprowadzeniem do tej kwestii jest pochodząca z 2017 roku publikacja *O potrzebie pisania głos językoznawczych (na przykładzie sporu o to, czy szpital uzdrowiskowy jest szpitalem)*. W artykule tym (i pozostałych wymienionych tekstach) Habilitant słusznie przekonuje, że konieczna jest krytyczna analiza piśmiennictwa prawniczego odwołującego się do wykładni językowej i słowników języka polskiego. Potrzebna jest również edukacja środowiska prawniczego w zakresie przydatności poszczególnych słowników języka polskiego w ich pracy. Wciąż często się zdarza, że ustalenia współczesnej nam wykładni językowej są przeprowadzane na bazie zawartości słowników dziś już przestarzałych, np. *Słownika języka polskiego* pod red. W. Doroszewskiego czy *Słownika języka polskiego* pod red. M. Szymczaka. W opublikowanym w 2015 roku w „Kwartalniku Sądowym” artykule *Leksykografia w pracy prawnika – suplement* znajdujemy wiele cennych uwag Habilitanta na ten temat oraz opatrzony krytycznymi symbolami aneks najważniejszych słowników języka polskiego, w tym elektronicznych, które mogą wspomóc środowisko prawnicze.

Ważne miejsce w dorobku naukowym Habilitanta zajmują też bardzo liczne wystąpienia konferencyjne oraz recenzje prac naukowych. Z *Autoreferatu* wynika, że dr Żurowski przygotował w sumie 33 recenzje, w tym 14 dla wydawnictw zagranicznych.

Podsumowując, dorobek naukowy dra Sebastiana Żurowskiego z okresu przed doktoratem i po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych jest satysfakcjonujący zarówno pod względem liczby publikacji, jak i ich zakresu. W obszarze zainteresowań badawczych Habilitanta znalazły się szczególnie ważne z perspektywy współczesnej lingwistyki zagadnienia semantyki, gramatyki i pragmatyki jednostek języka. Obok nich w orbicie badań dra Żurowskiego znalazły się zagadnienia metaleksykografii oraz językoznawstwa komputerowego. Takie szerokie zainteresowania naukowe cechują badaczy dojrzałych, zdolnych do samodzielnego prowadzenia badań naukowych.

V. Ocena aktywności naukowej, redakcyjnej, dydaktycznej i popularyzatorskiej

Miernikiem dojrzałości naukowej Habilitanta jest także jego duża aktywność w życiu naukowym i społecznym. Dr Sebastian Żurowski:

- uczestniczył w 76 krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, w tym w 36 po uzyskaniu stopnia doktora, wygłaszając na każdej z nich referaty (przygotowane również we współautorstwie), w tym 3 w języku angielskim;
- 10-krotnie był członkiem komitetu organizacyjnego krajowych i międzynarodowych konferencji naukowych, w tym 8-krotnie po doktoracie, przy czym 3-krotnie był kierownikiem naukowym konferencji;
- po doktoracie odbył 3 staże naukowe (9.02–12.02.2012 – Carl von Ossietzky Universität, Institut für Slavistik, Oldenburg, Niemcy – wyjazd studialny, osoba zapraszająca: prof. dr Gerd Hentschel; 2.12–5.12.2015 – Johannes Gutenberg Universität, Institut für Slavistik, Moguncja, Niemcy – wyjazd studialny i wykłady gościnne, osoba zapraszająca: prof. dr Björn Wiemer; 10–15.10.2016 – Sorbisches Institut – Serbski Institut, Budziszyn i Chociebuż, Niemcy – wyjazd studialny, osoba zapraszająca: prof. dr. Thomas Menzel);
- od 2014 r. jest członkiem redakcji kwartalnika „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” afiliowanego przy Wydziale Prawa i Administracji UMK, pełni funkcję redaktora językowego w zakresie języka polskiego;
- ma znaczny dorobek popularyzatorski, jako przewodniczący Oddziału Toruńskiego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego organizował otwarte sesje popularnonaukowe w Toruniu i Bydgoszczy, w tym sesje z cyklu *Język w...* (*Język w filmie* – 21.03.2017, *Język(i) w prawie* – 11.06.2018) i *Nieoczywisty Ojczysty* (21.02.2018, 2.12.2019), a ponadto w ramach współpracy z innymi oddziałami TMJP przedstawiał odczyt dla Oddziału Warszawskiego (*Czy Iwan ciężko pracuje i szybko biega? O czasownikach typu zaiwaniać* – 17.03.2016 r.);
- popularyzował wiedzę z zakresu języka polskiego w toruńskim areszcie śledczym w ramach realizowanego tam w latach 2014-2015 projektu *ABC Polszczyzny*;
- jako przedstawiciel Wydziału Humanistycznego UMK uczestniczył czynnie w Toruńskim Festiwalu Nauki i Sztuki (2016 r. – prelekcja na temat *Błędy nasze powszednie*, 2019 r. – prelekcja *Poradnia językowa wczoraj i dziś*), Szkolnym Festiwalu nauki i Kultury w I Liceum Ogólnokształcącym w Torunie (2019 r. –

prelekcja *Wokół łaciny prawniczej w polskich tekstach*), szkolnych obchodach Międzynarodowego Dnia Języka Ojczystego w Zespole Szkół Muzycznych w Toruniu (2024 r. – prelekcja *Polska jako kraj wielojęzyczny*)

- współpracuje z mediami tradycyjnymi i internetowymi. Od 2016 r. regularnie publikuje felietony w „Głosie Uczelni” (czasopismo Uniwersytetu Mikołaja Kopernika), od 2021 r. współredaguje (z red. Jarosławem Banasiem) audycję „Słownik na fali”, emitowaną przez Polskie Radio Koszalin, a od 2014 r. okazjonalnie publikuje wpisy na stronie blog.dobryslownik.pl;
- w kadencji 2021-2024 był członkiem Rady Dyscypliny Językoznawstwo Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu jako reprezentant grupy pracowników badawczo-dydaktycznych niebędących profesorami i profesorami uniwersytetu;
- w latach 2013-2015 był członkiem komisji rekrutacyjnej dla studentów nieposiadających dyplomów polskich uczelni;
- w latach 2007-2008 był przedstawicielem doktorantów w komisji ds. studiów doktoranckich w zakresie językoznawstwa Wydziału Filologicznego UMK;
- jest członkiem krajowych organizacji i towarzystw naukowych: od 2009 r. – Krakowskiego Stowarzyszenia Popularyzowania Wiedzy o Komunikacji Językowej „Tertium”, Polskiego Towarzystwa Językoznawczego i Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego (w tym ostatnim sprawował funkcję członka i sekretarza, a obecnie jest przewodniczącym Oddziału Toruńskiego);
- jest aktywny w dydaktyce akademickiej, którą prowadził w dwóch uczelniach – na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (od 2006 r.) i Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie (w latach 2009-2017). W tym czasie realizował różne formy zajęć: wykłady, konwersatoria, ćwiczenia, laboratoria i seminaria z zakresu polonistycznego językoznawstwa synchronicznego oraz komunikowania społecznego na różnych kierunkach, m.in. filologii polskiej, filologii romańskiej, kulturoznawstwie, dziennikarstwie i komunikacji społecznej, komunikacji i psychologii w biznesie. Na filologii polskiej wypromował 20 licencjatów, przy czym jedna z napisanych pod jego kierunkiem prac została wybrana najlepszą pracą licencjacką z zakresu językoznawstwa w danym roku kalendarzowym na wydziale;
- od 2021 r. pełni funkcję koordynatora dydaktycznego kierunku *lingwistyka praktyczna i copywriting s1*;
- przygotował program studiów *lingwistyka praktyczna s2*;

- jest opiekunem Koła Młodych Językoznawców „Elipsa” działającego na Wydziale Humanistycznym UMK, które przy jego wsparciu zorganizowało w latach 2015-2017 trzy ogólnopolskie studencko-doktoranckie konferencje z cyklu „Różne paradygmaty – różne spojrzenia na język”, a w latach 2022-2024 dwie edycje Toruńskich Warsztatów Metodologicznych;
- zainicjował (wraz z Anną Kisiel) cykl corocznych spotkań młodych pracowników nauki pod nazwą Kolokwia Semantyczne.

KONKLUZJA

Po dokładnym zanalizowaniu wartości naukowej monografii dra Sebastiana Żurowskiego pt. *Między teorią leksykologii a praktyką leksykografii. Szkice leksykologiczne*, wskazanej jako podstawa postępowania habilitacyjnego, a także po zapoznaniu się z pozostałym dorobkiem naukowym stwierdzam, że jest to dorobek dojrzały, zróżnicowany metodologicznie, świadczący o samodzielności naukowej Habilitanta. Jego doświadczenie naukowe i umiejętność wykorzystania wiedzy akademickiej w kształceniu studentów i popularyzowaniu wiedzy uzupełnia aktywność organizacyjna, konferencyjna i dydaktyczna. Uprawnia mnie to do stwierdzenia, że całokształt działalności Habilitanta w pełni odpowiada wymaganiom stawianym przez ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (ze zmianami z dnia 18 marca 2011 r.).

Wyrażam zatem pozytywną opinię w sprawie nadania drowi Sebastianowi Żurowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo i opinię tę przedkładam komisji habilitacyjnej, a za jej pośrednictwem Radzie Dyscypliny Językoznawstwo Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Szczecin, 4 maja 2025 roku

Jołta Igrutonia-Shawoufly